

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת דברים ד' אב תשפ"ו × עלון 200

בהשגחה

גיהנום באלפי דולרים בודדים

רבי אציקל מפשעווארסק ישב במלווה מלכה עם החסידים והכריז: "אני צריך סכום של כמה אלפי דולרים לדבר מצווה. מי שייתן לי את הסכום, אני אתן לו את הגיהנום שלי!" כל הקהל עמד מן הצד. לאף אחד לא חסר עוד גיהנום...

שונה מכולם היה החסיד ר' משה יוסף געלדציילער זצ"ל, שאמר לרבי: "רבי, אני רוצה לקנות", והפטיר שיביא ביום ראשון את מלוא הסכום. העסקה נסגרה.

למחרת, כשר' משה יוסף הביא את הכסף, אמר לו הרבי שהוא התכוון למכור את גן העדן שלו, והסביר מדוע קרא לגן העדן בשם "גיהנום".

המכירה התפרסמה בקרב החסידים, וכולם הבינו שהחסיד עשה את עסקת חייו.

עשרים רבים באו לר' משה יוסף והתחננו אליו שימכור להם את זה במיליוני דולרים, אבל הוא לא רצה לשמוע. הוא הבין שזו עסקה שלא שווה למכור בעד כל הון.

נכדו, רבי נפתלי גרוס שליט"א, סיפר לי את הסיפור, והפטיר שהוא ניגש לסבו ושאל אותו: "איך אתה היחיד שהבנת שהרבי התכוון לגן עדן?"

ענה הסבא: "גם אני לא הבנתי. רק דבר אחד הייתי בטוח בו: הרבי אוהב יהודים, וכשהוא מציע עסקה ליהודי, זו בוודאי עסקה טובה. הוא בוודאי לא יכניס אותי למשהו לא טוב. לא משנה בדיק מה הוא מוכר..."

הכול תלוי עד כמה אתה בטוח בטובו של הנותן.

אנחנו בטוחים בטובו של הקב"ה. הוא אבא שלנו ואוהב אותנו בכל מצב ובכל זמן. כל מה שהוא נתן ונותן, לא משנה אם זה נראה גן עדן או שזה נראה גיהנום - זה בוודאי משהו טוב.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

בן לבד עינינו תלויות

מדוע החליט בעל המגלה עמוקות לחזור בו ולהישאר לדור בקראקא?

לחמים ומכירתם, בשביל לכלכל את בני משפחתו.

"שמע היטב, רבי מאיר", אמר הגביר טוביה: "לך לבית המדרש ועסוק בתורה הקדושה, ומעתה יהיה עול פרנסת ביתך עליי ועל אחיותי. אני אכלכל אותך ואת משפחתך, העיקר שאתה תשוב אל התורה ותשקוד עליה!"

שמח רבי מאיר, ומיד מיהר אל בית המדרש, פתח את ספריו והחל ללמוד בצמא ובשקיקה רבה.

חלפה תקופה, ובוקר אחד נדהם טוביה הגביר לראות שוב את רבי מאיר, מוכר לחמים ברחובה של עיר. מיד זימן אותו לדן תורה אצל רב העיר המגלה עמוקות.

"רבי! הסכם ברור ערכנו בינינו, שהוא ישב וילמד בבית המדרש ולא יצטרך לעסוק בדברי חולין, ואני אדאג לפרנסתו. אולם, להפתעתי הרבה פגשתי בו, יושב בשוק ומוכר את הלחמים כבימים שלפני ההסכם. כיצד העז להפר את ההסכם החתום?"

כעת הגיע תורו של רבי מאיר המתמיד להשמיע את טענתו:

"כבוד הרב! נכונים הם דברי טוביה העשיר. הוא פרנס אותי ביד רחבה, ואני יכולתי לשבת בבית ד' ללא דאגות. אבל, החלטתי לחזור בי מההסכם, כי דבר אחד חסר לי: כשעבדתי לפרנסתי, כל הלילה הייתי עוסק במלאכת האפייה, ואז, כשטחנתי את החיטים, התחננתי לפני ד' שהקמח יהיה נקי ומשובח; כשלשתי את העיסה, ביקשתי בדמעות שהיא תתפח ותעלה יפה; כשחיפשתי עצים להסקת התנור, התפללתי מעומק ליבי שיזמין לי הבורא עצים יבשים וטובים; וגם כשכבר הכנסתי את הלחם לתנור הבורח, המשכתי להתפלל ולתלות את עיני בד'. כל הזמן הרגשתי תלוי בריבונו של עולם. ביקשתי והתפללתי ללא הרף. כל הזמן ציפיתי לעזרתו. אולם כעת, כשהעשיר היקר טוביה תומך בי - חסרה לי אותה תלות, חסרה לי אותה הרגשה שאני נתון בידי הבורא יתברך!"

× × ×

סיים המגלה עמוקות:

"מקום שיש בו דיני תורה שכולו, איני רוצה לעזובו בשום אופן!"

הודעתו הפתאומית של הגאון רבי נתן נטע שפירא בעל המגלה עמוקות - נפלה כרעם אדיר ביום בהיר, על ראשם של ראשי הקהילה היהודית בעיר קראקא.

"ברצוני לעזוב את כס רבנות העיר, ולעבור מכאן אל עיר אחרת. סיבה מיוחדת וכמוסה יש עמדי", הודיע הרב, חותם את דבריו נחרצות.

המומים ונדהמים קיבלו פרנסי העיר ומנהלי הקהילה את ההודעה הדרמטית והמטלטלת. תחילה ניסו לבקש מהרב שישנה את החלטתו, אולם רבם נותר איתן בדעתו, ולא התעילו בקשות והפצרות.

חלפו ימים אחדים, ושוב זימן הגאון הקדוש רבי נתן נטע את מנהלי הקהילה. הפעם היו פניו מלאות שמחה ועונג, והוא בישר להם בקול נרגש:

"בני היקרים, החלטתי לחזור בי ולהישאר עמכם בקראקא. עוד ימים רבים אשב עמכם כאן, להגדיל תורה ולהאדירה!"

לשמחתם של יהודי העיר לא הייתה גבול. השמועה פשטה במהירות מפה לאוזן: הרב החליט להישאר לדור בעיר, ולהמשיך בהנהגתו הרוממה כבראשונה וכבתחילה!

ראה הרב את הפליאה הרבה, שאחזה בתושבי העיר אודות השינוי בתוכנית, פתח וגילה את סודו:

"אגלה לכם, בניי אהוביי, דברים כהיוותם: בתחילה סברתי בדעה נחרצת כי עלי לעזוב את העיר, מפני סיבה כלשהי. אולם, אז הגיע לפניי דין תורה שהתנהל כאן אמש בבית דיני. אותו דין תורה גרם לי לחזור בי!"

× × ×

שלושה חודשים קודם לכן צעד לו טוביה הגביר הגדול בשוק התוסס, הסתובב בין הדוכנים השונים וקנה את הנצרך לו. לפתע הבחין ברבי מאיר, אחד מגדולי הגאונים והשקדנים שבעיר, כשהוא יושב מאחורי שולחן עמוס בלחמים טריים, ומוכר מהם לעוברים ושבים.

"רבי מאיר! מה מעשיך כאן?" קרא הגביר "הלא מקומך בבית המדרש! מדוע תכלה את זמנך היקר במקום וממכר?"

ענה רבי מאיר בראש מורכן ובבושת פנים, כי מחמת מצבו הכלכלי נאלץ הוא לעסוק באפיית

✕ עשרים דקות המתנה ✕

מספר הרב דוד ברקוביץ מבני ברק:

המשפחה שלנו ייחודית בכל מה שקשור לזמנים. אם קבעו שעה - אז קבעו. באמת. אכן, זן נדיר ומדהים איך זה שבמשפחה המורחבת, כולל אלו שנוספו אליה עם השנים, הכלל נכנס בעצמות: באים בזמן! מי שלא יכול לבוא בזמן, בא לפני הזמן.

ככה זה בחתונות, וככה זה בשבע ברכות, בברית, בבר מצווה וגם ביארצייט. מתייצבים כמות בשעת ההתחלה, יודעים מהי שעת הסיום, ועומדים בתוכנית. לא מבזבזים דקות יקרות, לא ממתנינים עד בוש, לא מחכים כי משהו מחכה למישהו שמחכים לו. כל כך פשוט וכל כך נוח. עם כל המאמצים שזה דורש, אני ממליץ על כך בכל לב. בסופו של כל אירוע, כולנו יוצאים מורוחים מהעניין. לפני האירצייט הקודם של סבא, עברה ההודעה באופן ברור כמו תמיד: בשעה שתיים מתחילים באמירת תהילים. היה ברור שכולם יצליחו להתארגן ולהגיע לבית החיים שבקריית שאול. שם, בבית העלמין התל אביבי, בחלקה של שומרי התורה והמצוות טמונים יהודים חשובים וצדיקים - חסידי גור, חסידי סאטמאר ועוד. סבא שלנו, מנוחתו כבוד בין אותם יהודים יקרים של מסירות נפש מהימים הגורליים שאחרי השואה, אלו שהקימו את ההרסות ושיקמו את עצמם ואת ביתם, ובכך תרמו להמשכיות של כלל ישראל, ובמיוחד של שומרי התורה.

התייצבנו, אלא מה? שעה זו שעה. אמרו שתיים, אז שתיים. מעולם לא אירע שהמחוג הקדים את משפחתנו הכבודה - משפחה שידעת לייקר את החיים על רגעי הקטנים, ולתת כבוד לזכרו של הסב אשר הנחיל את היוקר הזה. בשנה שעברה התחילו בדיוק בזמן שקבעו, וכך גם בשנה שקודם לכן, ובזאת שעוד לפני כן. המסורת עוברת שלובת זרוע עם דיוק וכבוד למילה, ולכן התפלאתי ונדהמתי מאוד כשהשעה שתיים הגיעה והמעמד עדיין לא התחיל. למרות כל האזהרות שנאמרות בלי מילים, כי מיותרות הנה, ולמרות ההכרה שנכנסה עמוק לתוכי עצמות משפחתנו, אלו שעמנו היום ואלו שאינם עימנו היום, זה קרה. עשרים דקות של השתוממות ואי הבנה. המהלך שכל כך מוכר בקרב משפחות אחרות, פתאום ביקר גם אצלנו. חיכו למישהו, והמישהו איחר, וכך ציפינו תחת השמש לרגע שהקב"ה, רק הוא לבדו, קבע לנו.

עשרים דקות עברו עלינו בהמתנה, ורק בשעה שתיים ועשרים התחלנו באמירת התהילים. כיון שכך, גם שעת הסיום התאחזה בעשרים דקות. כשסיימנו את כל מה שהיה לנו לומר מתוך הסידור וגם מתוך הלב, וכבר כמעט יצאנו ממתחם בית החיים, נתגלו לעינינו ארבעה אנשים שהלכו וקברו לעברנו. היו אלו שני אנשים מהחברה קדישא הנושאים עגלה, ואחריהם הלכו שתי נשים, האחת מבוגרת והשנייה צעירה. המחזה היה מוזר. ארך לנו רגע להבין כי מה שאנחנו רואים אינו אלא הלוויה. הלוויה קטנה כל כך. אנשי החברה קדישא ביקשו מאיתנו שנצטרף אליהם. הם אספו

את הנפטרת מתוך בית האבות שבו גרה. זוהי אישה ישישה בת למעלה מתשעים, שנפחה את נשמתה. המלוות היחידות שהגיעו היו גם האנשים היחידים בעולם שהיה להם קשר איתה - בתה היחידה, ועורכת הדין שניהלה את תיק החשבונות של הנפטרת. כן, כולם. אין מה להתלונן ולשאול מדוע לא הגיעו אנשים נוספים. פשוט, אין להם כל סיבה להגיע. לכאורה, במצב שכזה הייתה אותה אישה עלולה להיקבר כך, ללא קדיש וללא מניין.

אבל הקב"ה ברחמיו כבר הכין לה מניין, ועיכב את המשפחה הדייקנית שלנו בעשרים דקות תמימות, כדי שנוכל ללוות בת ישראל בדרכה האחרונה, והיא תזכה לכבוד אחרון ולמניין על קברה, יאמרו אחריה קדיש ויענו אמן.

כמה חס הקב"ה על כבודה של נפש מישראל!

✕ קצה חוט בחמלניק ✕

סיפור הרב ישראל מאיר גבאי שליט"א:

בית הקברות בעיר חמלניק הוא סיפור עצוב. הרשעים ימח שמם הרסו אותו, המצבות נעלמו, וכך יש שם שדה שתחתיו קבורים יהודים, שחלקם ידועים כצדיקי עולם. אני ידעתי את מיקום קברו של הצדיק הקדוש רבי אברהם דב מחמלניק זי"ע. הוא היה תלמיד של הבעל שם טוב, וכן מחותן שלוש פעמים עם נכדיו של הבעל שם טוב. היה לו גם קשר משפחתי להרה"ק בעל ה'תולדות יעקב יוסף' מפולנאה: יש אומרים שהוא היה חתן שלו, ויש אומרים שהוא היה נכד שלו. מדובר בצדיק עליון, שמן הראוי היה להציב על קברו ציון מכובד, מצבה גדולה ונאה לזכר עולם כראוי לאותו צדיק נשגב, שגם תשמש כסימן היכר לבאים שיזכו להשתטח על קברו ולפעול ישועות.

רציתי מאוד להקים מצבה על קברו, אך לא הייתה לי כל גישה לבית הקברות. בשביל להקים דבר כזה צריך אישור מראש העיר, וגישה טכנית לאזור. בית הספר שמוצב שם מקשה על העניין. אבל, לא אמרתי נואש. כבר שלוש שנה ואף יותר מכך, אני מחפש דרך להגיע לתוככי בית הקברות ולהציב שם מצבה.

לפני ארבע שנים, באחד ממסעותיי באוקראינה ישבתי בשולחן שבת יחד עם יהודי מהקווקז. הוא היה רווק כבן חמישים, נע ונד בארץ. כבר עלה לארץ וירד חזרה, והתגורר בקיב במשך תקופה. כדרכם של שני יהודים שאלתי אותו לשמו ולמקומו. בכלל, אני בעד להכיר אנשים. כל בן אדם מכיל בקרבו אוצר של ידע שמיוחד רק לו. יהודי מבני ברק יודע דברים שיהודי מירושלים לא יודע, יהודי ממעוזיבוז' מכיל במוחו פרטים ששום בורו-פארקי לא יכול להעלות על דעתו. מבחינתי כל אחד הוא אוצר בלום, ויכול להביא התקדמות בעזרת הידע שלו, במיוחד בתחום שאני כל כך מתאמץ בשבילו, איתור וחינוך קברי צדיקים.

שאלתי אותו, "מאין יהודי?"

והוא ענה לי, "אני גר בחמלניק".

ממונו - כפיקדונו. אינו מתגאה ואינו מתעצב אודות הונו.

ועוד תועלת. לבוטח פועלת. שאינו סומך על ממונו לתנאים מסוימים. גם בהאריך ימים. בעיניו - ממונו כפיקדונו לא יבעט. ולא ימעט. מלהודות לקונו על הונו תמיד בשמחה. באין אנה. בהפסד פרוח וחמדת זולת אין רצונו

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הביטחון

× הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א ×

רק תבטח

בתהילים (קו, כ) מתואר חטא העגל. נעים זמירות ישראל מתבטא שעם ישראל המירו את הכבוד שלהם - את מלך העולם, בצורה של שור שאוכל עשב.

הם לקחו את הדבר הנשגב והגדול ביותר, והמירו אותו בשור, שכל מהותו היא אכילת עשב! וכי זה בר השוואה? האם ייתכן לערוך חילופין חסרי פשר שכאלו? זו הדוגמה שמוצא בעל 'חובות הלבבות' להביא על אנשים שבוחרים לבטוח בבן אנוש, במקום ביוצר כול שהשגחתו פרושה עלינו בכל שעל.

בפסוק אחר (תהילים מ, ה) משבח דוד המלך את מי שבוטח בד' ולא פונה לכל מיני הבטחות חיצוניות, למטפלים אלו ואחרים, להבטחות אלה ואחרות, לשרלטנים שבמרכולתם הצהרות ללא כיסוי.

הנביא ירמיהו (יז, ה-ח) מזכיר את אלו שבוטחים בזרועו של בשר ודם, בכוחו ובעוצם ידו, ומגדיר אותם כארורים וככאלו שסרו מד'. לא פחות.

ומצד שני, מביא הרבינו בחיי מהנביא ירמיהו את המעלה של השם את יהוה במקום הנכון: "ברוך הגבר", אומר הנביא. המאמין בבורא הוא ברוך, ולא צריך לברך אותו בכל פעם מחדש, כי הוא במצב 'ברוך' באופן אוטומטי.

ויותר מזה: לא די בכך שהוא ברוך, אלא הוא זוכה גם שד' הוא המבטח שלו. יש לו על מה להישען, יש לו חסינות.

רבנו הגר"א מבקש להביא על פסוק זה דיוק נפלא: ידוע שבתנ"ך אין שום טעות דקדוקית, ואם משהו לא מסתדר עם הכללים - חייב להיות לכך הסבר.

לפי המסורת, מילה הכתובה בסוף פסוק, שטעמה 'אתנחתא', צריכה להיות מנוקדת בקמץ. אבל, בפסוק בירמיהו נכתבה המילה "מבטחו" בפתח. מסביר הגר"א דבר מפעים: כשאדם בוטח בבורא והקב"ה משלם לו וממלא לו את כל צרכיו, לא ייתכן שזה יהיה בקמץ - בקימוץ!

ד' נותן בשפע, בהרחבה, מידו הפתוחה. המילה "מבטחו" אינה מנוקדת בקמץ - היא חייבת את הפתח, כדי להזכיר את הברכה שזוכים לה הבוטחים בבורא.

"חמלניק": התרגשתי. הוא גר שם אמנם רק כמה חודשים, אבל זה ממש לא משנה לענייני. "אולי תוכל לעזור לי להשיג מראש העיר בחמלניק רישיון לבנות את הציון של רבי אברהם דב?"

הוא לא כל כך הבין על מה אני מדבר, וסיכמנו שאחרי שבת נגיע יחד לעיר הזו, ואני אראה לו בדיוק את מקום הקבר ואסביר לו מה שצריך לעשות.

נסענו, הראיתי לו, והוא אמר שהוא ינסה לעשות מה שהוא יכול.

לא ידעתי למה אפשר לצפות מהיהודי הזה. באופיו הוא שקט מאוד. עצם זה שהוא שוחח איתי בשבת, לא היה דבר שהיה חייב לקרות. אבל, אף פעם אי אפשר לדעת ממי תבוא הישועה.

כעבור כמה חודשים הוא התקשר אליי, ואמר שהוא מצא קצה חוט.

באופן כללי, הקהילה היהודית בחמלניק מתפוררת לגמרי. יש שם רק כמה זקנים וזקנות. הצעירים עזבו מזמן. ובכן, נודע לו שלזקנה יהודייה אחת יש השפעה על ראש העיר, והוא ממליץ לי לדבר איתה. הוא נתן לי מספר טלפון שלה. התקשרתי ותיאמתי תאריך ביקור.

התברר כי אישה זו יודעת הרבה יותר מכפי שיכולתי להעלות בדעתי. היא שפעה פרטים. הראתה לי את האוהל השבור, שבעבר איהל על מצבתו של רבי אברהם דב זי"ע, וכיום נותרו ממנו רק שרידים. הצביעה על מקומו של קבר אחים, ששם נהרגו תושבי העיר על קידוש ד'. היא גם הראתה לי בניין שמשמש כבית הבראה, ושאינו אלא מה שהיה בית הכנסת המרכזי.

הייתה לה גם דעה. היא אמרה שיש הרבה מה לעשות: צריך לעשות שילוט, שידעו שבית ההבראה היה פעם בית כנסת, וצריך לסמן את הקבר אחים.

אמרתי לה: "נעשה הכול, רק תני לי רישיון להקים מצבה על קבר הצדיק".

היא נכנסה עמוק לעניין. היא ידעה בדיוק מה קורה בעירייה. התוכניות לשיפוץ בית הקברות כבר הוגשו מזמן ולא אושרו, ועכשיו היא התחילה לדחוף ולשאול ולטעון. התברר כי אכן היא האדם המתאים, ועתה, ארבע שנים מתחילת הפעילות, כבר יש מצבה על קברו של הצדיק, זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

הסיפור הזה מחזק אותי כי אכן אין ייאוש בעולם כלל. כמעט ארבעים שנה שום דבר לא זז, מנסים ומנסים ונתקלים בקירות, או נכון יותר - בחוסר קירות ומצבות... ופתאום הקב"ה שולח לי יהודי מקווקז, שמתגורר רק כמה חודשים בחמלניק, ודווקא זה שנראה כה שקט ומופנם, מתחיל להניע את הגלגלים עד הגיענו הלום.

× לטובתי התפשט העובש ×

חלפו מספר ימים מהרגע שבו לראשונה שמתי לב לריח של טחב שעולה מהקיר שמאחורי ארון הבגדים. זה לא הפריע לי. אני יודע שבעיות בריאות יכולות להיגרם מכך, אבל ברוך ד', אצלנו לא התגלו תופעות מיוחדות. בני הבית הניחו מפיץ ריח שהתגבר על ריח הטחב, וכך הסתדרנו מצוין.

הבעיה מבחינתי התחילה, כשראיתי שהעובש כבר מגיע לארון, ומכאן הדרך קצרה לבגדים. בשלב הזה הבנתי שאני חייב לעשות משהו, ולא לחכות שהמשכיר של הדירה יתעשת, כי הבגדים יקרים, וחבל שיתקלקלו.

החלטתי להזיז את ארון הבגדים. אזרתי כוח, ובמאמץ גדול הזזתי את הארון. הקיר שהתגלה מאחוריו היה צבעוני להחריד, אבל לא על זה באתי לספר, אלא דווקא על מה שהתגלה על הרצפה: שם מצאתי את שרשרת הזהב של אשתי. שרשרת זהב מיוחדת שהיא קיבלה מסבתא שלה לכבוד היותה בת מצווה. שרשרת שיש לה ערך כספי גבוה, כיוון שהיא עשויה זהב ארבעה עשר קראט, וגם ערך רגשי.

בהתחשב בכך שהדירה שבה אני גר - שכורה, לא היה כל סיכוי שבאופן רגיל אזיז את הארון ואמצא את השרשרת. שלח הקב"ה את העובש ועורר אותי לפעולה זו, וכך נמצאה האבדה היקרה.

× פי שלושה ×

מספר ר' אברהם ר' מירושלים:

רגע לפני שחתמנו על רכישת דירה בפריפריה, קיבלנו הצעה לדירה בירושלים במחיר שפוי. זו הייתה הצעה שאי אפשר לסרב לה, ממש כמו שאומרים המתווכים.

לא סירבנו. קנינו את הדירה, וקבענו את מגורינו במקום הקודש והמקדש. האוויר של ירושלים החכים אותנו ואת ילדינו, והתבססנו יפה בכל מה שקשור לכולל, לחידה, לבית ספר ולמקום עבודה. אבל, האוויר שבתוך הדירה היה מלא עובש וטחב. הצנרת הישנה שחררה לחלל הבית חומרים רעילים שלא היינו מודעים להם, וקשיי נשימה ובעיות עור הפכו לתושבי קבע אצלנו. רק לימים קלטנו שהסבל שהיה מנת חלקנו נבע מקירות הבית.

חוץ מזה, הלכו הקירות וסגרו עלינו. שמונה ילדים, כן ירבו, גידלנו בדירה הזאת, וככל שגדלה המשפחה כך התקטנה הדירה. המרצפות הספורות סבלו הכול, ואנחנו פסענו עליהן בתשומת לב מרובה, מתבוננים היטב היכן הוא המקום המדויק שבו נוכל להניח את כף רגלנו, בתוך הצפיפות.

דמינו ליונה הנביא בתוך הדגה. צפוף היה לו שם, וצפוף היה גם לנו. הוא שיווע מבטן שאול, ואנחנו שיווענו מחדר והול. ביררנו על אפשרות למכור את הדירה ולקנות מרווחת יותר במקומה, אך המחיר של דירתנו היה אפסי, וכל דירה שרצינו לקנות עלתה פי כמה וכמה מדירתנו המעופשת.

כהשתדלות, החלטנו לעשות מעשה. קנינו דירה קטנה להשקעה, בתקווה למכור אותה בהמשך. השכרנו אותה, ודמי השכירות עברו כליל לבנק, כדי לשלם את המשכנתא שלקחנו כדי לקנות אותה.

כמה התפללנו בימים ההם! כמה תפילות שפכנו! כמה בקשות ביקשנו - ושום רעיון, שום פתח להצלה, לא נראה לעינינו. בהיותי אברך השקוד על תלמודו, היה זה ניסיון עצום בשבילי, להמשיך ולהישאר בלימוד. שמי מבטחי בד', שבודאי יעזור לנו וישע אותנו. יום אחד מתקשר אלינו מתווך, ואומר שיש לו קונה לדירה שלנו, זו הדירה שקנינו להשקעה. התברר כי מיליארדר אחד נזקק לדירה בדיוק בגודל של הדירה הזאת, עם הנתונים הייחודיים שלה, המיקום והכיוון, והוא משלם טוב. כמה טוב? פי שלושה מהמחיר שבו קנינו את הדירה!

זה היה מרגש ומפעם, ומכאן התגלגל ההמשך בצורה מופלאה. באמצעות הרווח מהדירה להשקעה, עם דמי המכירה של הדירה שבה גרנו, קנינו דירה נאה, בגודל סביר בשביל משפחה כמו שלנו.

אנחנו מודים לד' על שענה לתפילותינו, ובהשגחה מופלאה הרחיב את גבולנו. מאז, בכל פעם שאנו צריכים ישועה, אנחנו מסתכלים סביב על הדירה שבה אנחנו חיים היום, ואומרים: מי שהביא לנו את הדירה הזאת, יביא לנו גם את הנצרך לנו עכשיו!

× טוב שהמצלמה נמכרה ×

מספר ר' שמואל שטיינהרט ממנצ'סטר:

המצלמה הטובה שלי נאבדה. אחרי תקופה של חיפושים הבנתי שאין לי כל סיכוי למצוא אותה, והתחלתי לתור אחר מצלמה חדשה. קיוויתי שאוכל למצוא מצלמה טובה שמישהו מוכר, כיוון שמצלמה חדשה אינה דבר זול.

בוקר אחד נכנסתי לתפילת שחרית בבית המדרש, ולפני התפילה עיינתי בלוח המודעות שבכניסה. משם בלטה אליי מודעה קטנה שאותה חיפשתי: יד שנייה, למכירה מצלמה!

מיד רשמתי לעצמי את המספר, ואחר כך נכנסתי פנימה, להתחיל בתפילה.

אחרי שחרית חייגתי למספר שרשמתי. התעניינתי על המצלמה, שאלתי שאלות וקיבלתי תשובות. אחרי כמה רגעים נזכרתי שעליי לשאול עוד משהו, והתקשרתי שוב. ביררתי היטב אודות המצלמה, עד שעברתי לשלב הבא וביקשתי לראות אותה בעיניי. שאלתי איפה מתגורר המוכר ומתי אוכל להגיע, וגם על כך קיבלתי תשובה מפורטת.

הטלפון הבא היה מהמוכר. הוא סיפר לי, תוך שהוא מצטער בצערי ושמח בשמחתו, שהמצלמה נמכרה. אפשר לשים באשפה את כל רשימת השיחות האחרונה. לצרף אותה

כדור של עזרה

מאז ששימקה התחיל לקחת את התרופה יום יום, קרו דברים טובים.

בתחילה היה לו קשה להתרגל אליה, התיאבון שלו ירד, והוא היה נראה עצוב. הרופא החליף לשימקה את הכדור, ושימקה חזר להיות הוא. יותר ממוקד, לומד הרבה יותר טוב, אבל שימקה! עם כל החוויות והקריצות ו...כן. ממשיך להתמודד וללמוד את העולם בדרך הייחודית שלו.

מעתה נמשיך ונספר לכם כל מיני סיפורי השגחה והתמודדות, לא לפי הסדר, אלא ממש כמו שימקה שלנו, שקופץ מעניין לעניין אבל בסופו של דבר משיג את המטרות שלו, ואפילו יותר מכולם.

ערב פסח. שימקה כבר בן תשע. בבוקר הוא קם קצת מאוחר, והולך להתפלל במניין בבית הכנסת. אחר כך הוא חוזר הביתה ואוכל ארוחת בוקר ביחד עם אבא וברוך. בשלב הבא מתחילים לעבוד.

אימא עובדת על פינות קטנות בבית, הבנות ממיינות את החפצים שלהן בחדר הבנות, ואבא וברוך מנקים בסלון.

"אמא, אין לי מה לעשות", מתלונן שימקה.

"לך תסדר את המגירה שלך", אומרת אמא.

"אין לי מה לסדר שם", הוא טוען.

"באמת?" אמא שואלת ובאה לראות את המגירה של שימקה. "איפה כל הפקקים שאספת?" היא נדהמת. "זרקתי". "והמבכנים?" "שמי בגניזה". "והפנס שקיבלת בפורים?" "הוא נאבד מזמן". אמא לא ממשיכה לשאול. היא כבר מבינה את הרעיון. היא חושבת מה להציע לשימקה. לעזור לה? זה רק יפריע. לעזור לאבא וברוך? זה רק יפריע. לשלוח אותו ללמוד? זה דווקא רעיון טוב, אבל זה יהיה לו קשה מדי. עכשיו, בימי החופשה, שימקה לוקח את הכדור אחרי ארוחת הצהריים ואז הולך לבית הכנסת ולומד.

אז מה עושים?

הטלפון מצלצל, סבתא קליר על הקו. "מה נשמע, מה קורה? איך מסתדרים? מה דעתכם לשלוח אליי את שימקה? אני צריכה כאן בדחיפות מישהו שיעזור. יש הרבה עבודה".

"שימקה?! סבתא, את בטוחה ששימקה יוכל לעזור?"

(מתוך מדור 'השמיים הם הגבול' - ק"ש"ר של אמון)

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

למצלמה שנאבדה.

ברגע הראשון אכן הצטערתי, אבל ברגע השני הודיתי לד' על השיעור שלימד אותי. תליתי את חוסר הצלחתי בכך שאת מספר הטלפון העתקתי מהמודעה עוד לפני התפילה. זו הייתה שגיאה מצידו, שכן אין לאדם לעסוק בצרכיו לפני התפילה.

הקב"ה כל כך אוהב אותי! עם הכישלון שבאי קניית המצלמה, זכיתי לשים לב למכשול שנכשלת, ללמוד את הסיפור ואת מוסר ההשכל שבציודו, ולקבל עליי להבא לשים אל לב שלא לעסוק לפני התפילה בשום עניין שאינו לצורך התפילה.

בהמשך הקב"ה זימן לי מצלמה: לא בחצי מחיר, ולא בשליש, אלא בחינם. אבל זה כבר החלק הזניח בסיפור שסיפרתי לכם...

× שיעור על הדרך ×

מספר ר' יהודה ו. מירושלים:

אני אברך כולל, ומעוניין בעזרת ד' להמשיך ללמוד בכולל ולהקדיש את רוב היום ללימוד תורה. לאחרונה, בימי שישי יש לי שיעור של לימוד נהיגה. כיוון שאיני רוצה לפגוע בסדרי הכולל, בסוף כל שיעור אני מסכם עם המורה, שאת השיעור הבא נקיים ביום שישי הבא. וכן הלאה.

באחד מימי שישי ביקשתי לקבוע תור לשבוע הבא ביום שישי, והוא אמר: "ניפגש בשנים עשרה וארבעים".

אמרתי, "זו כבר שעה מאוחרת. אין לך שעה פנויה קודם לכן?" הוא התנצל ואמר שלא. אמרתי, "תקבע לי שיעור, אבל יכול להיות שבסוף אבטל אותו".

הוא הסכים.

זה היה די מתסכל. הרי המורה מכיר אותי, הוא יודע שאני לומד אצלו רק בימי שישי, אז למה הוא 'עושה' לי את זה? למה אי אפשר להתחשב, ולשמור בשבילי שעה מוקדמת פנויה ביום שישי?

רק בשבוע שלאחר מכן התברר לי איזו טובה צמחה לי מכך. במשך השבוע, בעקבות אירועים שונים, החלטנו לצאת לשבת נופש בטבריה. התקשרתי למורה ואמרתי לו, "אני רואה שהשעה שתים עשרה וארבעים ממש לא הגיונית לי. אני נוסע לטבריה".

"לטבריה? אין שום בעיה. אני גר בטבריה!"

זה היה חידוש בשבילי. "תבוא בזמן שקבענו, תיכנס לאוטו, והשיעור שלך יהיה כל הדרך עד לטבריה!"

ככה הרווחנו נסיעה ספיישל במכונית חדשה ונוחה, גם הספקתי שיעור נהיגה, וגם הגענו בנחת לעיר הנופש.

תודה לקל.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיטות תובנות וחידושים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד קוראי העלון 'השגחה פרטית'

ברצוני לשתף את הרבים בחידוש שהגיע עד לפתחי בהשגחה פרטית מופלאה.

במסגרת עבודתי כמטפל רגשי, תינה באוזני אחד מהמטופלים את צערו על רצף אירועים מתסכלים שאירעו עימו בחודש האחרון: תקלה רצינית במנוע המקרה, נזילה במכונת הכביסה, קרע בחבל התוף של המייבש... והוא, אין הוא יודע כיצד לנהוג. האם עליו לחשוב על מה עשה לו ד' ככה? אולי נדרש ממנו להודות לבורא על כך שהנוק הוא בעצם ואבנים? ושמא יש לנהוג בשתי דרכים אלה?

"להודות - זה בוודאי", סברתי. "אך על השאלה האם יש להתכנס לחשבון הנפש, איני יכול להשיב על רגל אחת. יש לבדוק את העניין..."

אחריו נכנס יהודי אחר לפגישה, אותה פתח במילים אלה: "היה לי שבוע מוזר. מכונת הכביסה התקלקלה, וגם מכונת הייבוש סיימה את תפקידה. אשתי והילדים לא חשו בטוב. הסתפקתי: האם עליי לומר 'גם זו לטובה' גרידא, או שמא עליי להתבונן ולחשוב חשבונות של עולם?"

התפעמתי. אותן המילים ואותה השאלה נשמעות כאן פעמיים ברצף! להפתעתי, המשיך האיש: "פגשתי את הגאון רבי יוחנן וואזנער שליט"א, ראב"ד סקווירא, ושאלתיו על כך. הרב ענה ששני הדברים נכונים, אך בוודאי אין להיכנס ללחץ אודות השאלה 'מה עליי לתקן', אלא, אם כבר יודעים שיש מה לשפר, זה הזמן".

ראיתי בסמיכות הדברים את יד ההשגחה, ומיד בתום הפגישה מסרתי את הדברים למטופל הקודם...

כשפגשתי את הגר"י וואזנער שליט"א, שאלתיו האם דבריו הם למעשה ולהנהיגה לכל אחד ואחד, ואפשר לפרסמם ברבים. הרב אישר שאכן כן, והוסיף: לפעמים אני מורה אף להוסיף לומר פרק תהילים אחד.

וד' יעזור לכל אחד לעמוד בניסיונות החיים, להתחזק ולהודות את ד'.

בברכה מרובה

אהרן ישראל כץ, בורו פארק, ניו יורק

ביומו... שְׁכָרוֹ

מספר מוֹיִשִּׁי קליין מבית שמש:

תלמוד התורה שלי ממקם באזור שדרכו הולכת אִמָּא שלי לעבודה. לכן, הרבה פעמים קורה שבבקר אִנִּי הולכים יחד. באותו בקר הגיעה לביתנו העוֹזֶרֶת. זו עוֹזֶרֶת יֵרָאֵת שמים שאנו סומכים עליה. היא מגיעה לביתנו בשעות הבקר, ונשארת בבית לבדה - או ליתר דיוק: עם התינוק שלה, שמגיע אִתָּהּ לעבודה - וכשאנחנו חוזרים בצִהָרִים, הבית כבר מחכה לנו נקי ונעים. הלכנו יחד, אִמָּא שלי ואִנִּי - אִמָּא - לעבודה, ואִנִּי - לתלמוד תורה. באמצע הדרך נפל הפלאפון מהיד שלי אִמָּא שלי, ומתוך המגן שלו נשרו טטרות של כסף. "אוי! זה הכסף לעוֹזֶרֶת!" נבהלה אִמָּא שלי. "שכחתי להביא לה אותו!"

כששאלתי מה יקרה אם נתן לעוֹזֶרֶת את הכסף בפעם הבאה שהיא תבוא, הסבירה לי אִמָּא שהתורה אומרת לשלם לעובד ביום שבו הוא עבד. לאִמָּא היה מאחר מדי בשביל לחזור הביתה, ולכן נשלחתי אִנִּי לקים את המצוה. רציתי הביתה במהירות, כדי שאספיק להגיע הביתה ואחר כך גם להיות בזמן בתלמוד תורה. הגעתי מתנשף, נכנסתי, ומיד שמעתי את התינוק של העוֹזֶרֶת, זה שהיא תמיד מביאה אִתָּהּ אֵלֵינוּ, בוכה. לא הבנתי למה היא לא מרגיעה אותו. כשהתקדמתי עוד בתוך הבית, נדהמתי לגלות את הדלת של חדר הילדים סגורה. באותה תקופה היתה בעיה בדלת הזאת, ונתן היה לפתח אותה רק מבחוץ. העוֹזֶרֶת לא ידעה על הבעיה, ומשום מה כשנכנסה לחדר היא סגרה את הדלת. פתחתי את הדלת בבת אחת, נרגש כלי מהנֶסֶם שאני זוכה להיות שתף לו באותו רגע. אלו לא הייתי מגיע לפתח את הדלת, העוֹזֶרֶת היתה נשארת תקועה בחדר למִשֹׁךְ שמונה שעות, כשהתינוק שלה לבדו בסלון!!! ד' הפיל את הפלאפון וחזק אותנו בקיום מצוות נתינת שכר העובד ביום שבו הוא עבד - כדי להושיע את העוֹזֶרֶת ואת תינוקה הקטן בטרם יהיה מאחר!

ארכה הדרך לגן

מספר מוֹיִשִּׁי דִּיטֵשׁ מירושלים:

כשהיינו מסִימִים את הלמודים בשעה שלש, היתה לי זכות קבועה לקחת את אחי הקטן מהגן בחזור מהתלמוד תורה, ובכך לכבד את אמי ולחסוך ממנה טרחה עצומה. יום אחד הגעתי לגן, והפתעתי לגלות שהוא נעול וריק. על השער היה תלי דף ובו נכתבו המלים הבאות: "עקב הפסקת חשמל, עברנו ללמוד בחדר הכנוסים של

בית הכנסת אהל יוסף:

הבטתי סביבי ולא ידעתי מה לעשות. אני מכיר את האזור של התלמוד תורה. אני מכיר רק את המקומות הקבועים שבהם עלי לעבור כל יום, ועל בית הכנסת הזה, מעולם לא שמעתי... התחלתי ללכת מכאן לשם ומשם לכאן, מחפש את בית הכנסת המדבר, ומסתבך. עברה במקום אשה עם ילדים. בקשתי ממנה פלאפון והתקשרתי לאִמָּא שלי, מתאר לה את הבעיה. אִמָּא שלי רצתה לעזור לי, כמובן, אבל היא אמרה שהיא זוכרת רק את שם הרחוב של אותו בית כנסת, אך לא את מספר הבית... החזרתי את הפלאפון לאשה, מדאג. "בדרך כלל אני מקשיבה לשיחות של אחרים", היא אמרה לי במבוכה, "אבל במקרה שמעתי מה דברת, והבנתי שאִתָּה מחפש את המקום שבו נמצא הגן של אחי שלי... הנה, הוא נמצא שם!" היא הצביעה על המקום שממנו נכנסים לגן, ואני הודיתי לה ומהרתי לשם. תוך שתי דקות כבר יכלתי לעדכן את אִמָּא שלי שברוך ד', הכל הסתדר ואנחנו בדרך הביתה.

תזכרת משמים

מספר דוד מבית שמש:

בכל יום ששי, בדקות האחרונות שלפני סיום הלמודים, מחלק לנו המלמד דפים ריקים, ומכתיב לנו מספר 'וורטים' על הפרשה. יש לי חבר צדיק, ששם לב שבשעה הזאת כל הילדים כבר עם תיקים מארגנים - ומסבך לנו לפתח קלמרים, ולכן בימי ששי הוא מביא בקביעות חבילת עטים, וממנה הוא מחלק לכלנו. באחד מימי ששי לקחתי ממנו עט, ובסיום השמוש, בטעות הכנסתי אותו לכיס במקום להחזיר לחבר מיד. בהמשך היום יצאתי לקנות משהו דחוף לכבוד שבת, ובדרכי לחנות שמעתי את אותו חבר קורא לי. כנראה גם הוא יצא לסדורים אחרונים של יום ששי הקול שלו הזכיר לי משהו... "עצור רגע!" קראתי לעברו. שלפתי מכיסי את העט שלו והגשתי לו. השגחה פרטית של ממשי!

הודעות פינת

ילדים יקרים!
בכל יום ראשון עולה סיפור חדש מאת המחנך הנודע הרב קלמן רוזנברטן שליט"א.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הנָסֵם לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

פרק 4
מתוך 4

נפילה למטרה

רפאלק'ה, שנצל מהמנזר אך גדל הרחק מיהדות, הוא בבר קשיש, הנזכר בהוריו בגעגועים. יצחק, בחור ישיבה, שבר את רגלו, ולאחר כשבוע הוא יוצא ל'חזוק' בישיבה בצפון. שם עליו לעבר בקרת אצל אורתופד.

מספר הר"ר אברהם ש' שליט"א:

מדי שבוע אני זוכה להפיץ את עלוני 'השגחה פרטית', ותמיד הערימות נחטפות במהירות שיא. אולם, באחד השבועות האחרונים קרה דבר יוצא דופן: מסיבה שאינה מובנת, נשארה אצלי כמות קטנה של עלונים שלא חולקו לפני שבת. תהיתי לעצמי כיצד זה קרה, אך לא ידעתי שלקדוש ברוך הוא יש תוכנית מדויקת עבורם.

במוצאי שבת החלטנו לנסוע עם כל המשפחה לתפילה בקבר רחל אימנו. הילדים שלי, שמחוברים בכל ליבם לעלון, ראו את חבילת העלונים שנותרה בבית ואמרו: "אבא, בוא ניקח את העלונים איתנו, נחלק אותם לאנשים שם". הסכמתי, והם לקחו את הצרור בהתלהבות.

כשהגענו למתחם הקבר, החלו הילדים להפיץ את העלונים בין המתפללים. פתאום ניגש אליהם יהודי אחד, הביט בעלון בעיניים בורקות, ואמר להם בהתרגשות עצומה: "אתם לא מבינים מה עשיתם עכשיו! בכל שבת אני רגיל לקרוא את העלון הזה, והשבת הוא לא הגיע לבית הכנסת שלי. כל השבת הייתי בצער גדול, ושאלתי את עצמי איך אתחיל את השבוע בלי דיבורי האמונה האלו. והנה, רק הגעתי לכאן לקבר רחל, ובדיקו בנקודת הזמן הזו ד' זמן לי את העלון, ישירות מהידיים שלכם!"

הבטתי בילדי והתרגשתי עד דמעות. הבנתי ששום עלון לא נשאר סתם; הוא פשוט חיכה בנאמנות לאותו יהודי שהצטער על חסרונו, כדי להגיע אליו בהשגחה פרטית מופלאה.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני 'השגחה פרטית'.

✕ המקום: בית שמש, שכונת רמה ב'

✕ נקודת החלוקה: בתי הכנסת ורשתות החדש שבשכונה

סמטאותיה התוססות של רמה ב' בבית שמש שוקקות חיים בכל שעות היממה. קול התורה מהדהד מכל פינה, ובתי הכנסת הרבים המאכלסים את השכונה מלאים מפה לפה באברכים ובילדי חמד. אל תוך הפסיפס המרהיב הזה נכנס מדי שבוע האורח המיוחד - עלון 'השגחה פרטית', ומחולל מהפכה שקטה של אמונה.

החלוקה מתפרשת על פני מספר בתי כנסת מרכזיים בשכונה, אך הביקוש הולך וגדל ללא הפסקה. בכל שבוע נחטפות הערימות במהירות שיא, והתושבים מעידים כי העלון מכניס רוח מרעננת של אמונה, ביטחון ותחושת השגחה עמוקה - בכל רחבי השכונה, ובכל בית שאליו הוא נכנס.

סיפור מיוחד במינו מתרחש בצרכנייה השכונתית: אחד השכנים של המפיץ, העובד כמוכר במקום, הפך לשותף פעיל בהפצת האור. הוא מספר על לקוחות קבועים שפשוט "לא מוותרים" על המנה הרוחנית שלהם. מדי שבוע הוא מתעקש לקחת חבילה נכבדת של עלונים ישירות מהמפיץ, ושומר אותה בנאמנות מאחורי הדלפק, בעבור אותם לקוחות שלא מוכנים להעביר את השבת בלי סיפורי ההשגחה. כך, בין המוצרים הבסיסיים לבין צורכי השבת, מחולקת הצידה הרוחנית האמיתית, הממלאה את הלבבות בשלוה ובביטחון בבורא עולם.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותזדה חלק מזיכוי הרבים.

הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

חדש!

400 עמודי תוכן

בעריכה מחודשת ובניקוד מלא

הסיפורים שחיזקו רבבות

בענייני הזהירות בכבוד הזולת עכשיו ברשת חנויות 'אור החיים'

סיפורים מרתקים ומעוררי השראה על יהודים טובים שעזרו לזולת ונשמרו בכבודו, על אנשים שסלחו וראו ישועה, על החסדים שמתגלגלים בינינו, ועל כולם חופף חסד ה', השגחה פרטית מיוחדת בענייני בין אדם לחברו. הסיפורים כתובים ביד אמן, לקוחים מתוך העלונים של 'השגחה פרטית', בסגנון שכבש את העולם החרדי. בשפה נעימה, קולחת, עם הומור ומסר נוקב.

אותיות
מאירות עיניים,
בעיצוב נעים
ומרחיב נפש

ספר שמעלה על נס מידות טובות, סבלנות, חסד, אחדות וסליחה, וממחיש איך נראה עולם של אמונה בהדגש מיוחד על כבוד הזולת.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,

ותזכה לישועות בכל העניינים!

התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

✕ זכות הפצת האמונה לעי"נ הר"ר ר' עקיבא דוד בן הרה"צ ר' משה יהושע צוק"ל

✕ לזיווג הגון פנחס בן פרידא

✕ ד"מ בן ב"מ לזיווג הגון ואמיתי משורש נשמתו בקלות ובמהרה בניין שלם בניין עדי עד

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית | לקבלת העלון במייל שלחו בקשה לכתובת B023011300@GMAIL.COM

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.